

Dones amb Valors a Santa Cristina d'Aro

Coratge, superació, lideratge,
creativitat, equanimitat, perseverança,
solidaritat i sostenibilitat

Dones amb Valors a Santa Cristina d'Aro

Coratge, superació, lideratge,
creativitat, equanimitat, perseverança,
solidaritat i sostenibilitat

Edició

Ajuntament de Santa Cristina d'Aro

Arxiu Municipal
Punt d'Igualtat

Col·lecció

Temes Cristinencs, núm. 1

Idea de la col·lecció i coordinació

Jordi Gaitx Moltó

Col·laboració en aquest número

Mònica Buscarons Gelabertó

Autor

Jordi Gaitx Moltó

Agraïments

Hawa Diallo

Sònia Pujol Valls

Pilar Blasco Prim

Montserrat Sala Albertí

Teresa Bohigas Domingo

Laura Mitrani Bernad

Fundació Mercè Rodoreda de l'Institut d'Estudis Catalans

Gerard Fogueras Cordero

Assumpció Guillot Miret

Maria Rosa Pijoan Arbusé

Maria Teresa Malagelada Bertran

Glòria Jara Albertí

Assessorament lingüístic

Servei Comarcal de Català del Baix Empordà

Fotografia

7ze fotografia

Pilar Aymerich

Antoni Bernad

**Arxiu de la Fundació Mercè Rodoreda
de l'Institut d'Estudis Catalans**

Grafisme i maquetació

Dosis, Projectes Gràfics

Impressió

Palahí Arts Gràfiques

Dipòsit legal: GI-29-2013

Qualsevol part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny i les fotografies, pot ser reproduïda, emmagatzemada i/o transmesa sempre i quan es demani l'autorització prèvia de l'autor, l'editor o el titular dels drets d'explotació.

FONTS

- Entrevista a Assumpció Guillot Miret, M. Rosa Pijoan Arbusé, M. Teresa Malagelada i Bertran i Montserrat Sala Albertí sobre Catalina Serra Sais, 18-01-2011.
- Entrevista a Hawa Diallo, 02-02-2011.
- Entrevista a Laura Mitrani Bernad, 30-01-2013.
- Entrevista a Montserrat Sala Albertí, 24-01-2013.
- Entrevista a Pilar Blasco Prim, 31-01-2013.
- Entrevista a Sònia Pujol Valls, 24-01-2011.
- Entrevista a Teresa Bohigas Domingo, 24-01-2013.
- FONT: Àngel. "Pilar Blasco Prim", dins *Alcaldes de Catalunya*. Barcelona: Models Photo, 1997, p. 202-203.
- GALCERAN, Anna. "Greenpeace realitzarà una expedició a la Antàrtida para salvar su ecosistema", dins *El País*, 19 de juny de 1985. [Vegeu: http://elpais.com/diario/1985/06/19/sociedad/487980013_850215.html]
- JARA I ALBERTI, Glòria. "La senyoreta Catalina, mestra de Santa Cristina d'Aro", dins *Revista del Baix Empordà*, 38, 2012, p. 50-54.
- MIRÓ VINAIXA, Mònica; MOHINO BALET, Abraham (curadors). *Mercè Rodoreda. Autoretrat*. Barcelona: Angle Editorial, 2008, p. 205-227.
- PIQUERAS, Carles; PUJOL, Joaquim. *Serrans i Jurioles. 21 retrats guixolencs*. [Sant Feliu de Guixols]: [autoeditat], 2012.
- VILALLONGA, Mariàngela. "Romanyà de la Selva, lloc rodoledià", dins *Revista del Baix Empordà*, 20, 2008, p. 13-16.

Presentació

Amb aquesta publicació, titulada *Dones amb Valors* a Santa Cristina d'Aro, l'Ajuntament ha volgut recuperar la memòria d'algunes dones que han destacat per la seva contribució positiva a Santa Cristina i al seu entorn. La suma d'esforços entre l'Arxiu Municipal i el Punt d'Igualtat ens permet presentar-vos la trajectòria de vuit dones del municipi que han deixat petja. Es tracta també de ressaltar vuit valors positius que creiem que aquestes dones han aportat a la nostra societat. Aquesta breu edició s'acompanya de diversos actes al llarg de l'any 2013, com la inauguració d'una petita mostra, coincidint amb el Dia de la Dona, el 8 de març –en què es farà l'acte d'obertura– o la publicació de diferents recursos electrònics.

Jordi Oriol Radresa

Regidor de Sistemes d'Informació i Gestió

Coratge Hawa Diallo

(Dakar –Senegal, 1964)

Deixar la vida enrere per un futur millor

Per a molts/es de nosaltres, Dakar és l'antic final d'etapa d'un ral·li de cotxes. Per a la Hawa, és la ciutat on va néixer i on va estar venent plats de ceràmica, a la botiga de la seva família, fins que es va deixar seduir pels cants de sirena que predicaven les bonances d'Europa, un lloc on, sense treballar massa, et feies gairebé ric. Això deia la propaganda, recorda Diallo. Tot i que ella no estava del tot malament –almenys, no com ho estaven els nois/es dels pobles rurals–, el 1998 va decidir treure el cap a Europa per veure si podia millorar el seu futur. Es va fer un visat “de turista” per tres mesos. Tot legal; res de màfies. En canvi, d'altres –sobretot, nois– es llançaren al mar amb *pateta*, i alguns hi van morir; tot per una falsa propaganda –es lamenta. La Hawa va agafar un avió cap a Tenerife, on va estar dos o tres mesos. Llavors va estar quatre anys a Madrid, treballant –il·legalment– en una perruqueria africana de les 8 del matí a les 10 del vespre, “sense menjar res”. De la promesa de fer-se rica ja no en quedava ni rastre, però el miratge d'un futur millor va impedir que tornés al Senegal. Va arribar a Santa Cristina d'Aro el 2002, carregada, altre

cop, de *courage* –com diu ella, en francès. Va viure un temps a casa d'una neboda, però va conèixer un noi i es va quedar embarassada. Aquest noi, un altre “sense papers”, es va desentendre de tot. La Hawa va haver d'acudir als serveis socials. Cada dia anava a buscar feina, a Platja d'Aro o a Sant Feliu, a peu. Havia de deixar la nena amb “la mora”, que la hi cuidava. Amb tot, una família cristinenca la va ajudar un temps. Al cap d'uns mesos va trobar feina de netejadora de lavabos, tot i que la va cobrar “en negre”. Finalment, va obtenir el permís de residència. Amb això es va animar a estudiar d'auxiliar d'infermeria. Amb el títol a la mà, va entrar a treballar a la residència de Platja d'Aro i ara ho fa a la de Sant Feliu. Fins i tot ha muntat una associació d'ajuda a dones africanes. La Hawa ha aconseguit atrapar el futur que havia somiat, però “ha costat molt” –reconeix. En veu alta –i en un català exemplar– es pregunta com és que encara els i les immigrants arribin sense un contracte de treball. Nosaltres, en canvi, ens preguntem com pot ser que la Hawa transmeti aquesta alegria vital després de tot el que ha passat.

Superació

Sònia Pujol Valls

(Sant Feliu de Guíxols, 1969)

Ser mare des d'una cadira de rodes

"Ja saps que no tornaràs a caminar, no?", li va dir el metge de l'Institut Guttman, de Barcelona. En aquells moments la Sònia no necessitava sentir aquella sentència. Era l'hivern de 1996, feia poc que havia tingut l'accident de trànsit que –a punt de fer 27 anys– l'havia deixat en cadira de rodes i, a més, acabava d'arribar de l'hospital de Toledo, on no s'havien mostrat tan desesperançadors. Avui, però, la Sònia transmet una força vital que sorprèn; un *élan vital* admirable, com diria l'escriptor cristinenc Joaquim Pijoan, citant el filòsof Henri Bergson. Amb aquest esperit de superació enfoca la seva vida al damunt de la cadira de rodes, amb la qual –diu– és inevitable mantenir una relació d'amor i odi. La cadira la va obligar a fer un canvi de vida radical: "podré ser mare?", va ser una de les primeres preguntes que va fer als metges –formava part del seu projecte vital. L'any 2000 va tenir el primer fill. Malgrat que això venia a fer realitat un vell somni, era decebedor comprovar que li calia demanar ajuda. Potser tenia a veure amb el fet que tenir criatures –ara en té tres– la feia sentir viva però, al mateix temps,

més discapacitada. Era conscient que es perdia coses de la seva infantesa, com poder-los ensenyar a caminar o rodolar plegats per la sorra de la platja... La Sònia reconeix que –deixant de banda la feina– els fills són la seva prioritat, tot i que també ha practicat esports o llegeix, especialment premsa a través d'Internet: "les limitacions te les poses més tu que la teva discapacitat" –diu. Tot i això, convida un mateix a no enganyar-se. Reconeix que la vida abans de la cadira era més plena i que ho va haver de tornar a aprendre tot, però també afirma que la felicitat no depèn del fet de poder caminar, sinó de quelcom més profund: voler ser protagonista i no espectador de la pròpia vida. L'*élan vital* de la Sònia l'ha impulsat a participar en el comitè d'empresa de l'Ajuntament de Sant Feliu, on treballa, i en l'Ajuntament de Santa Cristina, on és regidora. La seva doble condició de guixolenc –de naixement– i cristinenc –de residència, poc abans de l'accident– la fa ser una defensora de la vall d'Aro com a àrea d'oferta complementària de serveis, una idea que creu que ha sigut poc explotada.

Lideratge

Pilar Blasco Prim

(Sant Feliu de Guíxols, 1954)

Governar després de mil anys

La singularitat de Pilar Blasco rau en el fet que, l'any 1995, esdevenia la primera alcaldessa de la història de Santa Cristina d'Aro. Des de les últimes intervencions de la comtessa Ermessenda, senyora feudal d'aquest lloc durant la primera meitat del segle XI, no s'havia vist mai més una dona al capdavant dels assumptes de la comunitat. A Ermessenda, que governà conjuntament amb el seu marit, la succeïren un seguit de jurats en cap, batlles i alcaldes, sempre homes. No obstant això, amb la segona etapa democràtica a l'Estat espanyol (1977), a l'Ajuntament ja hi va haver regidores. Pilar Blasco –que militava a CDC– va ser alcaldessa per CiU durant els mandats de 1995-1999 –en coalició amb ERC i amb el suport del PP– i de 1999-2001 –legislatura que acabà amb una moció de censura i un balanç de govern controvertit. Feia uns anys, havia estat secretària de l'Ajuntament (1983-1986), per tant, ja el coneixia per dins. Blasco diu que el fet de ser dona no va tenir cap importància en l'exercici del càrrec –“simplement hi havia molta feina a fer”–; el que compta és “l'honestetat i l'efici-

ència”, independentment de si s'és dona o home. El primer mandat el recorda “molt complicat i amb fortes dificultats econòmiques”, mentre que el segon ja es va poder actuar en “obra pública i inversions en les persones”. Tanmateix, com hem dit, el 2001 va passar a l'oposició i, finalment, el 2005, va deixar de ser regidora i es va desvincular per complet de l'Ajuntament: s'havia traslladat a viure a Barcelona. Els orígens professionals de Blasco es troben en el periodisme: el 1978 va cobrir l'arribada de Tarradellas a Barcelona. Arran d'aquest fet va ser coautora del llibre *Cap a la Generalitat: de la mort de Franco al Consell Executiu*. Però ben aviat es formà com a advocada (1981). Exercí com a tal des dels seus mateixos bufets, un a Platja d'Aro (1994); l'altre a Barcelona (2002), el qual ha constituït la seva principal activitat des de llavors, tot i que també ha estat secretària d'altres ajuntaments i professora de dret urbanístic a la UOC. Finalment, fou fundadora d'una entitat per a la formació i ètica dels càrrecs electes i, ahora, pertany al Grup Cívic Sentit Comú per Catalunya.

Creativitat

Mercè Rodoreda Gurguí

(Barcelona, 1908 - Santa Cristina d'Aro, 1983)

Convertir Romanyà en un lloc literari

Mercè Rodoreda, l'escriptora més universal de la literatura catalana i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1980), s'instal·là a Romanyà de la Selva els onze últims anys de la seva vida, els de maduresa creativa. Era barcelonina i no tenia cap mena de vincle amb aquest lloc, però després d'una llarga etapa a l'exili i d'estar uns anys a Barcelona, va preferir-lo per damunt de la capital, que ja no era la ciutat que havia conegut. Això es deu al fet que, per una casualitat, havia retrobat una vella amiga, la Susina Amat, que li parlà de Romanyà, i la Carme Manrubia, que –el 1972– la convidà a passar temporades al seu nou xalet d'aquell paratge de les Gavarres, dit *El Senyal*. Això, junt al fet que el metge li havia recomanat anar-se'n a muntanya, va empenyer Rodoreda a cercar el seu últim i definitiu recer a les Gavarres, primer a casa de Manrubia i, des de 1979, en un xalet propi –molt a prop del de l'amiga. L'entorn, farcit de pau, soledat, natura, alzines sureres –que relacionava amb els druides– i megàlits, esperonà el seu creixent misticisme i esoterisme i això ho traslladà a les seves darreres obres, escrites des

d'aquí. Hi acabà *Mirall trencat* (1974) i hi va escriure els *Viatges a uns quants pobles* del recull *Viatges i flors* (1980) i la novel·la *Quanta, quanta guerra* (1980), per exemple. Rodoreda es va fer seu el lloc de Romanyà. A *Viatges i flors* apareix un poble on “les cases estan ben separades les unes de les altres, situades al cim d'una muntanya d'alçada lleugera des d'on es pot veure amb una girada d'ulls el mar i la cresta blanca dels Pirineus”. D'altra banda, els paratges assolats pel conflicte de *Quanta, quanta guerra*, amb masies, camps, muntanyes i el mar a prop, recorden també Romanyà. La mateixa Rodoreda s'imaginava desfilar els personatges de *Mirall trencat* pel lloc: el notari Riera –deia– “es passeja pels boscos de Romanyà a l'ombra de les alzines”. En una altra ocasió digué que “les Gavarres, totes elles un alzinar, a l'hora de la posta, quan el sol les besa de biaix, semblen de vellut”. Aquest era, doncs, “un dels paisatges més dolços de Catalunya”. La mort la va sorprendre aquí, en plena creativitat, l'any 1983. Fou enterrada al cementiri parroquial de Romanyà, enmig d'un jardí de natura.

Equanimitat

Montserrat Sala Albertí

(Santa Cristina d'Aro, 1957)

Conciliar la gent d'un poble

"Abans era més important estar bé amb el veí que no pas si la tanca estava un pam més amunt o més avall". Aquesta és la visió de la Montserrat Sala, que va ser jutgessa de pau de Santa Cristina d'Aro –la primer dona que ho era– entre 1986 i 1993. Sala creu que actualment s'ha perdut el sentit comú i que, per tant, és més difícil que dues parts es posin d'acord. En canvi, durant els anys en què va exercir de jutgessa, recorda amb especial interès els judicis de conciliació, uns actes –gratuïts– en els quals se citava les parts en discussió i s'intentava trobar una solució satisfactòria per a tothom. L'objectiu era que l'assumpte quedés resolt allà mateix, mitjançant un compromís que es posava per escrit, i no passés al Jutjat de Primera Instància. Els assumptes que es tractaven en aquests judicis eren derivats de qüestions de veïnatge, préstecs de diners, etc. El fet que això succeís en un poble petit –el Santa Cristina de 1986 tenia uns 1.000 habitants– tenia els seus avantatges: la Montse coneixia a tothom i sabia els detalls dels casos abans que li arribessin al Jutjat, amb la

qual cosa podia proposar solucions més ajustades. A banda de les conciliacions, de tant en tant calia fer aixecaments de cadàvers, alçaments de béns, etc. Montserrat Sala va arribar a ser jutgessa de pau sense haver-s'ho proposat. De fet, li ho van suggerir persones properes a l'Ajuntament de l'època per tal de prevenir que –davant la renúncia d'en Josep Font– es presentés algú poc desitjable per al càrrec. Cal tenir en compte que ens remuntem als últims anys de la Transició a la democràcia, en què aquests càrrecs anaven associats a homes d'una certa reputació. Però la Montse, a banda de ser dona, era jove –29 anys–, treballadora i filla de família antifranquista. El 1993, quan es va publicar la llei que obligava els jutges de pau a fer judicis de faltes i a imposar penes i sancions, la Montse va deixar el càrrec. Si fins llavors els havien exigit "saber llegir, escriure i tenir sentit comú", va ser aquest mateix sentit comú el que la va fer renunciar a les noves atribucions. Tot i això, la Montse ha estat l'eterna jutgessa suplent, cosa que encara és actualment.

Perseverança

Catalina Serra Sais

(Fenals, Castell-Platja d'Aro, 1909 - Palamós, ?)

Sobretot, que les nenes estudiïn

Segurament la Catalina Serra no va ser una mestra exemplar, en conjunt. La seva acció a l'aula és controvertida: Serra pertany a l'època franquista, en què els mètodes educatius sovint implicaven una extrema rectitud –i càstigs. Però cal fer notar que la Catalina va procurar sempre que les nenes s'esforcessin a diari i que sortissin del col·legi amb la formació més completa possible. Amb elles, era exigent i perseverant. Tot i que es va anar suavitzant amb els anys, tal com feia el mateix context social, és cert que als inicis podia etzibar cops de regle o de didal, tirar l'esborrador a les alumnes despistades o posar-ne alguna del revés –era una dona corpulenta. A més, fora de l'escola –la Catalina vivia a la plaça Mossèn Baldiri Reixac, en un dels habitatges que es proporcionaven als mestres– també podia renyar les nenes. Tot això feia que algunes li arribessin a tenir por. Sembla, però, que sabia ensenyar bé les matemàtiques. En altres assignatures, en canvi, més aviat feia memoritzar. Quan les nenes s'encallaven en algun exercici, preferia que el resolguessin elles soles. La Catalina anava més en-

llà de les seves obligacions: treballava els vespres i els dissabtes o, per exemple, es va endur a classe la Montserrat Sala –que sempre ho demanava– quan aquesta tenia quatre anys i encara no li tocava. La Montserrat tenia un defecte en la pronúncia de la “r”, que la Catalina li va saber corregir al cap de mig any fent-li fer exercicis de vocalització amb un gran caramel sota la llengua. A una altra nena, que ara hauria estat considerada d'educació especial, li va ensenyar, quedant-se amb ella –i amb totes les que no seguien– després de l'horari habitual de classe, a llegir, escriure i fer números. A banda, fora de l'educació obligatòria impartia Comerç, tant per a noies com per a nois. Quan els estudiants anaven a Girona a examinar-se comprovaven que estaven per sobre de la mitjana. Era l'equivalent a tenir feina assegurada a qualsevol despatx. Catalina Serra va ser mestra de l'Escola Nacional de Santa Cristina d'Aro l'any 1944, tot i que, al cap de poc, en va ser apartada per una topada amb mossèn Salvador Duran. Va poder tornar el 1960 –ja amb les noves escoles– i hi va exercir fins al 1979.

Solidaritat

Teresa Bohigas Domingo

(Salt, 1938)

Al costat de qui més ho necessita

La crisi econòmica en la qual estem immersos fa menys visibles els resultats dels que treballen en el sector social. No es pot ajudar a tothom i als que s'ajuda de vegades no se'ls pot ajudar més del que caldria. Ho diu la Teresa Bohigas, presidenta –ella s'autoanomena, simplement, voluntària– de Càritas Parroquial Santa Cristina d'Aro. Tanmateix, pensa que cal perseverar. Sobretot, creu en el fet d'ajudar a la gent que més ho necessita a “pescar”, és a dir, a donar-li pautes i formar-la perquè, en el futur, sigui aquesta mateixa gent la que trobi una solució. La Teresa va recalcar a Santa Cristina d'Aro a l'inici dels anys vuitanta i, a partir de l'any 2000-2001, va substituir al capdavant de Càritas local les noies que l'havien engegat. El temps que tenia –i que té– l'ha volgut dedicar a aquesta tasca. L'agrupació local pertany a Càritas Diocesana i, al capdavant, a Caritas Internacionalis, una entitat de l'Església Catòlica (1950). Tanmateix, els voluntaris i voluntàries no necessàriament són creients. D'altra banda, cal dir que Càritas només porta a terme accions en el camp assistencial que no

presta l'administració pública. De fet, a Santa Cristina es van deixar de fer coses que després féu l'Ajuntament com, per exemple, l'alfabetització d'adults. Ahora, la seva acció es desplega de manera coordinada amb els serveis socials municipals. Quan aquests aconsellen l'ajut a una persona o família, Càritas pot col·laborar pagant un rebut de llum, portant algú al metge, acompanyant-lo al servei d'ocupació o mediant en una reunió amb el banc on es deu la hipoteca. També es va a veure la gent gran, es fa reforç escolar tant a primària com a secundària per a infants que no se'ls poden pagar, es reparteix roba i aliments –de forma unida a tota la Vall d'Aro– o es compren medicaments. Bohigas recalca que la gent atesa és tant autòctona com immigrada i, des de la crisi, la primera és majoritària, però que això no es veu: actualment passen per Càritas famílies joves amb criatures i hipoteca, sense feina i uns ajuts insuficients, o noies separades però amb fills al seu càrrec. A aquestes persones les ajuden un grup de 17 voluntaris i voluntàries, tot i que havien arribat a ser més de 50.

Sostenibilitat

Laura Mitrani Bernad

(Barcelona, 1956)

Un viatge a favor del planeta

Quan la Laura afirma que és "molt afortunada", ho fa perquè sap que hi ha realitats pitjors que la nostra. Valora molt el que l'envolta pel fet d'haver estat 8 anys de la seva vida –"els més intensos"– voltant pel món fent costat a diverses causes mediambientals i socials. La llavor de tot plegat la va sembrar la revista *Integral* (Barcelona, 1978), fundada per metges i estudiants de medicina naturistes. De fet, Mitrani va conèixer la revista estudiant medicina i va quedar molt influïda pel seu ideari, de manera que quan va acabar la carrera va començar a col·laborar amb Greenpeace, una entitat ecologista i pacifista mundial (Canadà, 1971). L'any 1984, Mitrani va assistir a la presentació de l'entitat a Barcelona. L'atreïa tant la filosofia de l'organització com les seves ganes d'aventura: Greenpeace s'havia donat a conèixer per les campanyes realitzades des dels seus emblemàtics vaixells. Precisament l'organització buscava metges i dones per a les seves expedicions. La Laura, doncs, va tenir l'encàrrec de pensar i preparar els equips mèdics del vaixell que havia de viatjar a l'Antàrtida amb l'objectiu d'es-

tablir-hi una base de l'entitat i influir en la protecció del continent. Alguns països s'hi havien establert amb el pretext de fer-hi recerca científica, però al darrere hi havia raons econòmiques. Malgrat que la primera expedició (1985) no va aconseguir desembarcar a l'Antàrtida, les següents sí que ho van fer. La Laura va participar, per exemple, en la tercera. A la fi, el 1991, els diferents països signaren un tractat que prohibia l'explotació minera al continent i es complia així amb l'antiga demanda de Greenpeace. La Laura va estar vinculada a l'entitat 6 anys, participant en campanyes al Mediterrani, nord d'Àfrica, Atlàntic o Mar del Nord, però feia poc de metgessa, de manera que decidí començar una nova etapa amb Médicos del Mundo, a Xile, atenent presoners polítics de la dictadura de Pinochet. Al seu retorn a Catalunya, va conèixer Santa Cristina gairebé per casualitat i va considerar que, a diferència de Barcelona, tenia la natura i el mar ben a prop, coses essencials des de la seva experiència amb Greenpeace. L'horitzó obert d'aquest poble la va fer arrelar aquí.

TemesCristinencs

Dones amb Valors a Santa Cristina d'Aro

**Coratge, superació, lideratge,
creativitat, equanimitat, perseverança,
solidaritat i sostenibilitat**

La mostra *Dones amb Valors a Santa Cristina d'Aro* presenta vuit semblances biogràfiques –de vuit dones relacionades amb el municipi– que posen l'accent en algun dels valors pels quals creiem que s'han distingit. A través d'elles revivim diferents moments del segle XX. De fet, no és casual que ens trobem davant de fets històrics tan recents. La invisibilitat de moltes dones al llarg de la història les ha ocultat als nostres ulls. Són excepcionals els casos en què alguna dona ha aconseguit passar als annals de la història local com, per exemple, Ermessenda de Carcassona (s. XI). Els motius es troben tant en la marginació de les dones dels llocs de poder i de representativitat pública de les societats tradicionals com en l'oblit que n'ha fet la narració històrica, condicionada pel fet que, rarament, la contribució de les dones a la societat aparegui als documents i arxius. Per tant, el nostre objectiu ha estat el de fer visibles aquestes dones i les seves aportacions. Ho hem fet a través d'una selecció de vuit dones, les quals en representen moltes d'altres. Voldriem que aquesta breu mostra fos un record per totes elles o, fins i tot, que permetés desvelar la trajectòria d'altres dones que encara resten en l'oblit.

Mònica Buscarons

Tècnica del Punt d'Igualtat de Santa Cristina d'Aro

Jordi Gaitx Moltó

Tècnic de l'Arxiu Municipal de Santa Cristina d'Aro

Ajuntament de
Santa Cristina d'Aro

900 900 120
Contra la violència
masclista **Atenció 24 h**

Generalitat de Catalunya
**Institut Català
de les Dones**

Per saber-ne més...

www.santacristina.net/ca/dones_amb_valors_a_santa_cristina_d_aro.html

